

Sygn. akt V CNP 2/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. Ł.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 29 maja 2014 r., sygn. akt II Ca 627/13

w sprawie z wniosku J. Ł.

przy uczestnictwie R. Ł. i D. Ł.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 sierpnia 2015 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego na rzecz D. Ł. 1817
(jeden tysiąc osiemset siedemnaście)**

**złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego
wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą wnioskodawcy J. Ł. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 29 maja 2014 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego postanowienia nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżący musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe (por. m. in. postanowienie SN z dnia 21 listopada 2014 r., sygn. akt III CNP 17/14, nie publ.). Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie

zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżący uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego postanowienia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazał niedopuszczalność apelacji i skargi kasacyjnej, ale nie przeprowadził dostatecznej analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, w tym z sygnalizowanej przez skarżącego skargi o wznowienie postępowania. Brak jest analizy prawnej przepisów dotyczących innych środków zaskarżenia i argumentów, które mogłyby uzasadnić twierdzenie o niemożności skorzystania z innych środków prawnych.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.